

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน
เลขที่ผลงาน...../.....
วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....นางสาวปนิดา.....พรหมเขียว.....รหัสบุคคล.....013406.....

เบอร์โทรภายใน...022011550.....เบอร์โทรมือถือ0933245853..... Email Address...phromkhieo@gmail.com

หน่วยงาน.....หอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้.....

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....งานการพยาบาลศัลยศาสตร์.....

*ชื่อ-สกุล.....นางสาวปนิดา.....พรหมเขียว.....รหัสบุคคล.....013406.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง....นาทีชีวิต.....

บทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของพยาบาล เริ่มตั้งแต่การประเมินปัญหาภาวะสุขภาพที่ต้องการ การดูแลและให้การช่วยเหลือเพื่อให้ผู้ป่วยปรับตัวได้ นำแผนการรักษาของแพทย์สู่การปฏิบัติ ป้องกันการเกิด ภาวะแทรกซ้อน และให้การฟื้นฟูและสร้างเสริมสุขภาพโดยคำนึงถึงความเป็นองค์รวมและความเป็นปัจเจก บุคคลที่มีความต้องการที่แตกต่างกันในผู้ป่วยแต่ละคน และที่สำคัญคือความเข้าใจและรับรู้ในตัวตนของผู้ป่วยที่ แท้จริงนั้นเขาเป็นคนอย่างไร

“รับผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้ จากการฆ่าตัวตายนะ ใส่ท่อช่วยหายใจยาก อาระวาดมาด้วย ระเบิดระงังกัน ดีๆ” เมื่อจบประโยคเท่านั้น ทุกคนในเวรต่างพากันถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย มันทำให้เราคิดถึงว่าทำไมคน เหล่านั้นถึงได้คิดแต่จะทำร้ายตัวเองสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นกันนะ หลังจากรับ case ในช่วงเวรบ่ายทุกอย่าง ดูราบรื่นไม่มีอะไรผิดปกติ แต่เพื่อความปลอดภัยพี่พยาบาลจึงมัดแขน 2 ข้างไว้

ช่วงเวลาของเวรตึกผ่านไปแบบเงียบสงบ จนถึงเกือบเช้าผู้ป่วยหลายคนต่างเริ่มต้นเพื่อทำกิจวัตรประจำวัน ของตนเอง “ ตึง!!!!!!” เสียงของเตียงที่ถูกกระแทกอย่างรุนแรง ทำให้ฉันหันไปตามต้นเสียงที่เกิดอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เห็นคือคนไข้กำลังใช้เท้ากระแทกกับเตียงอย่างรุนแรง และพยายามใช้มือที่ถูกผูกเอาไว้ ดึงท่อช่วยหายใจ “หมอ!! พี่! ผู้ป่วยอาระวาด” แม้มือทั้งสองข้างจะถูกผูกไว้อย่างหนาแน่นแต่เขาก็พยายามโน้มตัวดันอย่างรุนแรง เหมือนจะให้ตัวเองหลุดจากการพันธนาการโดยไม่ฟังเสียงห้ามจากใครเลย ฉันและพี่พยาบาลอีกสองคนและหมอ ต่างช่วยกันตะโกนห้ามแข่งกับเสียงกระแทกเท้ากับเตียงพลางจับมือคนไข้ไปพร้อมกัน แต่ด้วยรูปร่างที่ต่างกันมากทำให้ไม่สามารถที่จะจับไว้ได้อยู่ “หมอขอয়াสลับตัวอื่นๆเลยก่อนที่ท่อช่วยหายใจจะหลุด” สันเสียงที่พี่บอกหมอ ผู้ป่วยก็โน้มหน้ามาที่มีมือ ฉันจึงโน้มตัวไปปิดมือที่กำลังจะจับท่อและใช้มืออีกข้างผลักศีรษะโดยที่ไม่ได้ทันระงังตัว เสียงของพี่ฉันก็ตะโกนขึ้นมา “เห้ย!! ระงังหน้า” โช๊ะค่ะ!! หน้าฉันซาไปครึ่งแท็บกับหูที่รู้สึกอึดตลอดเวลา หลังจาก ความวุ่นวายนั้น หมอได้ฉีดยาสลบให้กับผู้ป่วยทำให้ทุกอย่างกลับมาสงบ รวมถึงฉันที่นั่งลงไปกับพื้นเพราะปวด ศีรษะและใบหน้ามาก

ช่วงเวลาแค่ไม่กี่นาทีมันเกิดอะไรขึ้นมากมาย ทั้งความรู้สึกที่โกรธจากความเจ็บปวดที่เกิดผสมกับหน้าที่ที่ เราต้องรับผิดชอบ การตัดสินใจที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วซึ่งหลังจากจบเหตุการณ์มันทำให้ฉันคิดว่านี่เราตัดสินใจถูก ไหมที่เอาตัวเราไปเสี่ยง เพื่อที่ไป Safe ชีวิตกับคนที่เขาไม่ต้องการชีวิตเขาตั้งแต่แรก เหตุการณ์ถูกรายงานต่อ หัวหน้าหอผู้ป่วย ฉันถูกส่งไปตรวจร่างกายและดำเนินตามขั้นตอนต่างๆของการถูกผู้ป่วยทำร้ายร่างกาย ตามแนวทางบุคลากรปลอดภัยในระหว่างกระบวนการทำงาน (personnel safety) หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เกิดขึ้น ได้มีการทบทวนกระบวนการทำงานที่ทำให้เกิดความปลอดภัยมากขึ้นทั้งกับตัวเจ้าหน้าที่และตัวผู้ป่วยเอง การดูแลผู้ป่วยรายนี้ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนถึงวันที่ผู้ป่วยถอดท่อช่วยหายใจออก วันที่แผลผู้ป่วยดีขึ้นหลังจากที่ ผู้ป่วยพูดคุยได้ เริ่มทำสิ่งต่างๆเองได้ตัวฉันเองนั้นก็ยังคงมีอคติอยู่ในใจ วาดระแวงและกังวลว่าเราจะทำร้ายเรา หรือทำร้ายตัวเองอีก แต่ด้วยหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบฉันก็ยังคงต้องทำหน้าที่ของฉันให้ดีที่สุด ในช่วงหนึ่งขณะที่เรา พูดคุยกัน เขาได้ถามฉันว่า “ตอนนั้นทำไมถึงไม่ปล่อยให้ผมตายไป ช่วยชีวิตผมไว้ทำไม แหมคุณพยาบาลต้องมา เจ็บตัวอีก” ฉันยิ้มตอบ “เพราะอยากทำความดี หน้าที่ของดิฉันคือการช่วยชีวิตคน ไม่ใช่ทำร้ายใคร ฉันหวังว่าคุณ จะฟื้นขึ้นมา และนำความดีที่ฉันมอบให้กับคุณไปทำความดีต่อ ไม่ว่าคุณจะอยู่ส่วนไหนของโลกก็ตาม” การที่ฉันได้ ดูแลเขาต่อเนื่องทำให้ได้เห็นพฤติกรรมและตัวตนที่แท้จริงของผู้ป่วย ฉันค่อยๆเปิดใจรับและลดอคติทุกอย่าง

ทิ้งไปทำให้ได้รับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงว่าเขาไม่ได้มีอะไรเลวร้ายอย่างที่คิด เพียงแค่ช่วงเวลาหนึ่งเขาอาจจะตัดสินใจผิดพลาดและทำไปโดยไม่คิดก่อน

ผู้ป่วย Suicidal บางครั้งพวกเขาอาจไม่ได้ต้องการทำร้ายใครหรือไม่ต้องการให้ใครเจ็บปวด แต่เพียงแค่ในความรู้สึก ณ ตอนนั้นมันแบกรับอะไรไม่ไหวต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้น แค่เพียงเราพร้อมที่จะเข้าใจความรู้สึกของเขาเราอาจจะได้เห็นมุมมองหรือตัวตนที่แท้จริงของเขาได้

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....ปณิศา พรหมพิง.....

(...นางสาว...ปณิศา...พรหมพิง.....)

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....อรวิมล ทรัพย์.....

(...นางสาว...อรวิมล...หาญช้าง.....)

สังกัด.....หอผู้ป่วยอุบัติเหตุไฟไหม้.....

วัน / เดือน / ปี30...เมษายน...2565...